

SANT GUIM, ESTACIÓ

A Sant Guim, a l'estació
vaig veure el meu primer tren,
i em causà tanta impressió,
que'm dura des que era un nen,

Dos màquines feien falta
per dur el tren fins a Sant Guim,
car ocupa la part alta
de la Segarra, en el cim.

Just arribaven mancades
d'aigua, i tot estava a punt
per ser allí abeurades
aquelles bèsties de fum.

Un home amb un gran martell,
tan gran que semblava un mall,
picava els baixos del tren...
per què?... no ho he sabut mai.

Si vos parlo del "Ligero",
del "Platillo" o del "Correu",
sols els un xic grans, espero,
que aquests noms recordareu.

El "Ligero" feia honor
al nom propi que tenia,
i el seu pas causà furor
per la forma en que corria.

El "Platillo" era un tren
d'un destí molt oportú,
anaves directament
a la Pobla de Segur.

Tenien molta paciència
els passatgers del "Correu",
duia la correspondència
i parava a tot arreu.

De llarg passava algun tren
per l'estació de Sant Guim,
al que no hi pujava gent,
perquè, en marxa, era un perill...

Quan sortia de Sant Guim,
baixant, camí de Cervera,
corria com un conill
perseguit per una fera.

Quan pujava de l'Urgell
amb marxa lenta i feixuga,
per arribar a Sant Guim Vell
ho feia a pas de tortuga.

Quan batíem a Altadill,
i sentia el tren xiular,
sovint baixava del trill
per, de lluny, veure'l passar.

Els diumenges a la tarda
i les festes de guardar,
mig poble a la estació anava
per poder els trens contemplar.

La cantina era famosa,
ben atesa per un vell,
podies beure gasosa,
refrescada en un gibrell.

Sortien molts "trens de carga"
des de Sant Guim, estació,
plens de blat, d'ordi, o de palla
oriünds de la població.

Crec que n'hi deien "factor"
al personal que ajudava
a l'únic cap d'estació
que era qui a tots manava.

Quan el Cap veia arribar
a algú que perdia el tren,
mai el tren deixar marxar
sense embarcar al reticent.

Primer uns tocs de campana,
després xiulet i bandera,
sols així el tren arrancava
cap a Sant Martí o Cervera.

Quan per un túnel passava
tancàvem la "ventanilla"
si no, més d'un s'ofegava
pel fum i la "carbonilla".

Avui, quan vaig a Altadill,
no veig ni sento cap tren,
que se'n ha fet d'aquell trill...?
en que hi pujava de nen...?

Avui, tot, a l'estació
es patètic, depriment,
tal volta els causants d'això
s'han begut l'enteniment...?

Recordo moltes més coses
dels trens, d'aquell temps passat
per avui ja n'he dit *proutes*,
no vull que'm digueu pesat....

Josep Mª Poblet.
Sant Guim de Freixenet.
Juliol del 2003.